

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 16 grudnia 2015 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi w sprawie z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ł. przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w B. w N. o zapłatę w pkt 1 – utrzymał w mocy w całości nakaz zapłaty wydany przez Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi w dniu 6 maja 2013 roku w sprawie XIII GNc 371/13, w pkt 2 – zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 300 zł tytułem zwrotu dalszych kosztów procesu oraz w pkt 3 – nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi kwotę 549,48 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych (wyrok k. 158 – 160).

Apelację od wyroku wniósł pozwany, zaskarżając go w całości.

Skarżący zarzucił wyrokowi:

1. nierozpoznanie istoty sprawy poprzez rozstrzygnięcie w całości w oparciu o żądanie powoda, pomijając istotne twierdzenia i zarzuty pozwanego mające charakter materialnoprawny,
2. naruszenie art. 227 k.p.c. w zw. z art. 217 k.p.c. poprzez nieuzasadnione oddalenie wniosku dowodowego w przedmiocie przesłuchania świadka P. K., podczas gdy dowód ten miał dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy kluczowe znaczenie, a przy jego powołaniu pozwany nie dopuścił się zwłoki, nie był on wniesiony celem przedłużenia postępowania, jak również okoliczności, które dowód ten miał potwierdzać nie były dostatecznie wyjaśnione poprzez przeprowadzenie innych dowodów w sprawie,
3. naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie ustaleń faktycznych w zasadzie jedynie na podstawie twierdzeń i dowodów przedstawionych przez powoda, naruszając przy tym zasadę swobodnej oceny dowodów i brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego,
4. naruszenie art. 232 k.p.c. poprzez nieuzasadnione przyjęcie, że pozwany nie udowodnił, że roszczenie powoda wygasło,
5. naruszenie art. 65 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 560 § 1 i § 3 k.c. poprzez brak dokonania wykładni oświadczeń woli stron i w konsekwencji nieuwzględnienie skorzystania przez pozwanego z uprawnienia do żądania obniżenia ceny i zaakceptowania reklamacji w tym zakresie przez powoda.

Na tej podstawie skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji oraz zasądzenie na rzecz pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego. Ewentualnie wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na rzecz pozwanego kosztów postępowania za obie instancje (apelacja k. 152-154).

Strona powodowa nie wniosła odpowiedzi na apelację.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu.

Nie zasługuje na uwzględnienie podniesiony w apelacji zarzut nierozpoznania przez Sąd Rejonowy istoty sprawy.

Podkreślenia wymaga, że nierozpoznanie istoty sprawy odnosi się do roszczenia będącego podstawą powództwa i zachodzi, gdy sąd pierwszej instancji nie orzekł w ogóle merytorycznie o żądaniach stron, zaniechał zbadania materialnej podstawy żądania pozwu albo pominął merytoryczne zarzuty pozwanego. Przyjmuje się, że do nierozpoznania istoty sprawy przez sąd pierwszej instancji dojdzie w szczególności w razie oddalenia powództwa z

uwagi na przyjęcie przedawnienia roszczenia, prekluzji lub braku legitymacji procesowej strony, której oceny sąd drugiej instancji nie podziela (por. m.in. wyrok SN z dnia 23 września 1998 r., II CKN 897/97, OSNC 1999, nr 1, poz. 22; wyrok SN z dnia 14 maja 2002 r., V CKN 357/00, LEX nr 55513). Oceny, czy sąd pierwszej instancji rozpoznał istotę sprawy, dokonuje się na podstawie analizy żądań pozwu i przepisów prawa materialnego stanowiących podstawę rozstrzygnięcia, nie zaś na podstawie ewentualnych wad postępowania wyjaśniającego (por. wyrok SN z dnia 22 kwietnia 1999 r., II UKN 589/98, OSNP 2000, nr 12, poz. 483).

W rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy rozpoznał sprawę co do istoty, wyjaśnił bowiem dostatecznie okoliczności mające znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, poddał je wszechstronnej analizie, a następnie w sposób prawidłowy dokonał subsumcji uwzględniając materialną podstawę żądania powództwa. Należy zaznaczyć, iż sąd rozstrzyga sprawę w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy zaferowany przez strony zgodnie z określonym w art. 232 k.p.c. obowiązkiem stron do wskazywania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Sąd jedynie wyjątkowo może z urzędu dopuścić dowód niewskazany przez stronę.

Pozwany nie uczynił zadość spoczywającemu na nim ciężarowi dowodowemu. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy potwierdził istnienie wymagalnego roszczenia powoda o zapłatę kwoty 2.058,65 euro tytułem pozostałej należności za zakup wyrobów pończosznych przez pozwanego wynikającej z faktury VAT nr (...) z dnia 10 sierpnia 2011 roku opatrzonej podpisem i pieczęcią pozwanego. Pozwany nie udowodnił podniesionych okoliczności nienależytego wykonania zobowiązania przez powoda poprzez dostarczenie złej jakości towaru i związanego z tym obniżenia ceny w drodze ugody. Nie świadczy o tym załączona do sprawy korespondencja e-mailowa między pozwanym a jego pośrednikiem P. K. upoważnionym do realizacji umowy z powódką w imieniu pozwanego. Treść korespondencji e-mailowej świadczy jedynie o wystosowaniu propozycji obniżeniu ceny przez samego pozwanego. Dowodem na udzielenie rabatu pozwanemu nie jest również przedstawiona kserokopia faktury, na której widnieją odręcznie sporządzone w języku niemieckim adnotacje o korekcie cen. Istnienie adnotacji pochodzących od pozwanego nie dowodzi bowiem, iż modyfikacje ceny zostały zaakceptowane przez powódkę. Powódka wyraźnie zaprzeczała, aby udzieliła rabatu cenowego pozwanemu. Wskazała, że na skutek złożonej reklamacji proponowała odbiór towaru i jego wymianę na nowy. Okoliczności te znajdowały odzwierciedlenie w przeprowadzonych dowodach. Natomiast żaden z przeprowadzonych dowodów zarówno nie potwierdzał, że dostarczony przez powódkę towar był wadliwy, jak i również, że doszło między stronami do porozumienia w kwestii renegocjacji cen.

Zarzut naruszenia prawa procesowego, t. j. art. 227 k.p.c. w zw. z art. 217 k.p.c. w związku z oddaleniem wniosku dowodowego pozwanego o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka P. K. nie mógł być uwzględniony ze względu na niezgłoszenie przez stronę pozwaną zastrzeżenia do protokołu w trybie art. 162 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem strony mogą w toku posiedzenia, a jeżeli nie były obecne, na najbliższym posiedzeniu zwrócić uwagę sądu na uchybienia przepisów postępowania, wnosząc o wpisanie zastrzeżenia do protokołu. Stronie, która zastrzeżenia nie zgłosiła, nie przysługuje prawo powoływania się na takie uchybienia w dalszym toku postępowania, chyba że chodzi o przepisy postępowania, których naruszenie sąd powinien wziąć pod rozwagę z urzędu, albo że strona uprawdopodobni, iż nie zgłosiła zastrzeżeń bez swojej winy. Prekluzja przewidziana w art. 162 k.p.c. odnosi się do uchybień popełnionych przez sąd przy podejmowaniu czynności procesowych. W orzecznictwie sądowym przyjmuje się, że oddalenie przez Sąd wniosku dowodowego zgłoszonego przez stronę może zatem być kwestionowane w apelacji, o ile zgłosi ona zastrzeżenie w trybie art. 162 k.p.c. Nieobecność strony na rozprawie, o której była prawidłowo powiadomiona nie może usprawiedliwić braku zgłoszenia zastrzeżenia, skoro obecność strony na rozprawie zależy jedynie od jej woli (por. m.in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 16 kwietnia 2015 r., sygn. akt I ACa 1513/14). Ponieważ pozwany nie stawiał się osobiście na rozprawie poprzedzającej wydanie wyroku, na której podjęto kwestionowane postanowienie dowodowe, stosowne zastrzeżenie do protokołu powinien zgłosić reprezentujący go profesjonalny pełnomocnik, który pomimo prawidłowego zawiadomienia nie stawiał się na rozprawie i swojej nieobecności w żaden sposób nie usprawiedliwił. Ponieważ na poprzednim terminie rozprawy strony nie zgłaszały nowych wniosków dowodowych pełnomocnik spodziewać się mógł, iż Sąd Rejonowy rozstrzygnie w ich przedmiocie na rozprawie w dniu 2 grudnia 2015 roku, po której nastąpi wydanie wyroku. Pomimo nieobecności na rozprawie pełnomocnik mógł również w piśmie procesowym zgłosić głos do protokołu zawierający zastrzeżenie co do kwestionowanych czynności procesowych

Sądu, czego jednak nie uczynił. Tym samym się stawiając się na rozprawie pełnomocnik pozwanego sam pozbawił się możliwości zgłoszenia do protokołu rozprawy zastrzeżenia. Z tego względu wskazany zarzuty naruszenia przepisów prawa procesowego nie mógł zostać uwzględnione.

Niezależnie od tego wskazać należy, że Sąd Rejonowy prawidłowo oddalił wniosek dowodowy o przesłuchanie świadka wobec jego nieusprawiedliwionej nieobecności na kolejnym terminie rozprawy. Z uwagi na przeszkodę w postaci braku możliwości przesłuchania świadka, który nie stawiał się na kolejnych terminach rozprawy pomimo doręczenia zawiadomień o rozprawie w drodze awiza, Sąd na rozprawie w dniu 9 września 2015 roku wydał postanowienie, w którym wyznaczył dzień 2 grudnia 2015 roku jako ostateczny termin w rozumieniu art. 242 k.p.c. do przeprowadzenia dowodu z zeznań świadka P. K.. Zgodnie z art. 242 k.p.c. jeżeli postępowanie dowodowe napotyka przeszkody o nieokreślonym czasie trwania, sąd może oznaczyć termin, po którego upływie dowód może być przeprowadzony tylko wówczas, gdy nie spowoduje to zwłoki w postępowaniu. Ponieważ świadek nie stawiał się na rozprawie w dniu 2 grudnia 2015 roku wyznaczony przez Sąd termin na przeprowadzenie dowodu z jego zeznań minął, a zatem czynność dowodowa mogła zostać pominięta.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd I instancji nie naruszył dyspozycji przepisu art. 233 § 1 k.p.c., a ze zgromadzonego materiału dowodowego wyprowadził wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym. Zatem ocena ta nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i jako taka musi się ostać. Należy podnieść, że tylko w wypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo – wbrew zasadom doświadczenia życiowego – nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo – skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (por. m.in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 15 grudnia 2005r, sygn. akt I ACa 513/05, LEX nr 186115). Strona apelująca uchybień takich, jak powyższe nie wykazała.

Uwzględniając powyższe za niezasadny uznać należało również zarzut obrazy prawa materialnego, t. j. art. 65 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 560 § 1 i § 3 k.c. Jak wynika bowiem ze zgromadzonego materiału dowodowego powodowi z tytułu realizowanego zamówienia towarów przysługiwała zapłata ceny określonej w załączonej fakturze, którą bez zastrzeżeń zaakceptował pozwany. Zebrany w sprawie materiał dowodowy nie dostarczał zaś podstaw do przyjęcia, iż powódka uwzględniła reklamację pozwanego i uzgodniła, że jej załatwienie nastąpi przez obniżenie ceny za zakupione towary w wysokości proponowanej przez pozwanego. Brak było również dowodu na to, że pozwany w ramach reklamacji złożył oświadczenie o obniżeniu ceny czy też aby między stronami doszło do ugody.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.